

Daniel Podnecký

JAKO NA ZEMI, TAK I NA NEBI

Kapitola 7. Jako na nebi, tak i na zemi

Velkolepou svatbu přichystal Kain Martě. Na oslavu pozval nespočetně hostů, a kromě rodičů na ni přijelo i mnoho přátel z jeho rodného kraje. Všichni se těšili z nebývalé hojnosti, kterou je Kain zahrnul. Vyvrcholením pak bylo, když se Marta objevila v nádherných svatebních šatech, posetých stovkami malých třpytivých drahokamů všech barev, které pro Kaina zhotovili skřítki a které se stali středem všeobecného obdivu.

Když byla slavnost v nejlepším proudu, předstoupil Kain před veselící se hosty a požádal je o pozornost. Jakmile utichl ruch, silným hlasem promluvil: „Moje milá rodino, moji milí přátelé. Z celého srdce vám děkuji, že jste přišli z blízka i přijeli z daleka, abyste s námi mohli sdílet radost z lásky, kterou jsme byli s Martou obdarováni. Naše první setkání bylo pro mne i Martu kouzelné a já věřím, že i osudové a těším se na všechno krásné, co na nás čeká.“ Na chvíli se odmlčel a všichni mu začali tleskat. Jen Eltrain a Maaia, kteří celou slavnost pozorovali, věděli, že Kainova slova nejsou upřímná a viděli stíny, které se vznášely kolem jeho hlavy a čas od času proplouvaly i nad hlavami přítomných hostů.

Na Kainovi bylo vidět, že ho těší pozornost, kterou vyvolal a on sám najednou cítil jakousi zvláštní energii, která mu kdesi uvnitř hlavy našeptávala, že je to on, kdo má schopnosti být dokonalejším člověkem, než všichni ostatní. Mávl rukou na znamení, aby se hosté utišili a oni porozuměli. Pak pokračoval:

„I proto chci nyní s vámi sdílet ten nejkrásnější okamžik, který zažívám ve svém dosavadním životě, a tím je, jak jsem se včera dozvěděl od Marty,“ udělal pauzu a pokynul Martě, aby k němu přišla. Jak byla u něho, objal ji, políbil, otočil k ostatním a zvolal: „že čekáme potomka!“ Nadšené ovace a gratulace se rozpoutaly mezi přítomnými, při kterých Kain letmo výsměšně shlížel směrem k Eltrainovi a Maaie. Věděl už, že tato skutečnost významně zasáhne do vývoje událostí a věděl také, že elfové s tím nemohou nic udělat.

Jak se nachýlil večer, vzal Kain Martu za ruku a postupně se se všemi rozloučili. Zanechali ostatní, aby se dál veselili, aniž by kdokoli z nich věděl, co se odehrává na pozadí střetu programů sil Světla a Antisvětla. Jejich životy plynuly jako dosud - v lásce, radosti a bezstarostnosti. Vždyť co může být víc oslavohodného, než skutečnost, že dva mladí lidé se vezmou a založí další pokolení na Rhee?

Hned na druhý den začal Kain s přípravami na cestu. Rodiče mrzelo, že s nimi novomanželé nezůstanou ještě nějaký čas, ale Kain spěchal a Marta, jím okouzlena, stála při něm.

Třetí den po svatbě bylo vše přichystáno k jejich odjezdu. Mnoho lidí se k nim připojilo, neboť je lákalo prozkoumat nové kraje a těšili se na to, že poznají více zemi, na které žijí.

Po dlouhém loučení se celá skupina dala do pohybu a opustila Thessalu. Nikdo nevěděl, kam mají přesně namířeno a jak dlouho budou putovat. Ale spoléhali na Kaina, kterému se noc před odjezdem zjevil ve snu sám Pan Ine a řekl: „Pojedeš na sever do údolí Kenaá a tam založíš velké město. Skřítki ti budou nápomocni ve tvém díle a já sám usnadním vše, co budeš konat. Avšak dávej si pozor na elfy. Ačkoli ví, že ti v ničem nemohou zabránit, přesto budeš pod jejich dohledem. Nemusíš se jich bát, poradím si s nimi. A budeš-li se držet mých rad a pokynů, věř, že se ti dostane veliké slávy.“

V péči skřítky Grimma se Gordon den po dni zotavoval z energie, kterou na něho zapůsobil Dilmund a ohně, který se tím vznítil v jeho těle. Dilmundova nepřítomnost, Grimmovy zábalení a podzemní atmosféra měly na něho blahodárný vliv a jeho stav se začal rychle zlepšovat.

„Nemá smysl, abys tu se mnou stále setrval, Grimme,“ řekl jednoho rána Gordon, „jistě na tvoji pomoc čeká mnoho dalších pacientů. Je mi již mnohem lépe a co budu potřebovat, si dokážu obstarat sám. Počkám tady na Dilmunda, abychom společně uložili Meretův popel.“

Grimm zvažoval Gordonova slova. ‚Vskutku několik lidí už čekalo na jeho pomoc a Gordonův stav byl stabilizovaný,‘ uvažoval. ‚A Dilmund se jistě brzy objeví.‘ „Dobře, Gordone,“ souhlasil Grimm, „nechám tě tady, ale pamatuj, že tvému tělu ještě chybí hodně energie k plné síle.“

„Jistě, Grimme, budu na sebe dávat pozor,“ ujistil ho Gordon.

Po těch slovech se rozloučili a Gordon osaměl. Natáhnul se na lůžko. Sotva zavřel oči, uslyšel známý hlas - hlas toho, jenž jej doprovázel v podzemí: „Byl jsi statečný,“ chválil ho, „věř mi, Pán Ine se ti odvděčí za to, že jsi neprozradil nic z toho, co víš o jeho záměrech, ani o bytostech, které jsi v podzemí potkal. Mám z tebe radost, Gordone!“

Gordon se usmál. Takováto řeč byla tím nejhojivějším balzámem na jeho bolavou duši a vlila mu do těla čerstvou energii.

„Pojď, zavedu tě do města, které čeká na svého vládce,“ nabádal ho hlas. „Postaví ho Kain – toho už přece znáš?“

„Ano, Kain,“ promluvil Gordon nahlas to ticha kolem. „Šikovný chlapec.“

„Je také příznivcem našeho Pána a čeká na tebe.“

„Ještě musím uložit Meretův popel,“ namítl.

„O to se nestarej, to udělá Dilmund. Ty se musíš co nejrychleji vydat na cestu. Nebo snad chceš, aby tě Dilmund zase chytil za ruku?“

‚Brrr‘, ta děsivá vzpomínka Gordona tak polekala, že otevřel oči a zprudka se posadil. ‚Ne, to vážně nechce!‘

„Kudy se mám vydat?“ zeptal se.

U vstupu do jeskyně na tebe čeká černý kůň. „Nasedni na něho a on tě donese tam, kam patříš.“

Gordon vstal. Cítil sice, že jeho tělo není v plné síle, avšak povzbuzen hlasem a z obavy ze setkání s Dilmundem zamířil co nejrychleji k východu.

Byl již večer, když Gordon, po několika dnech cesty, spatřil v dálce před sebou rozestavěné domy. Usmál se. ‚Tak toto je mé budoucí město,‘ pomyslel si. Pobídnul koně, avšak ten se náhle vzepjal a málem Gordona shodil na zem. Přímo před koněm se totiž zjevil Dilmund.

„Stůj!“ zvolal. „Zklamal jsi mne, Gordone! Ačkoli vím, kdo řídí tvé kroky i činy, přesto je nepochopitelné, že jsi ani nepoděkoval Grimmovi za svoji záchranu a neuctil památku Mereta! Přesto je tu stále naděje, že se můžeš vymanit z vlivu sil temnoty, které tě vedou konat skutky, které nejsou v souladu se Světlem a záměrem našeho Stvořitele! Vzpomeň na svého otce, který na tebe tak dlouho čekal, ale nedočkal se. Jeho Světlo je zpět tady na Rhee a vždy bylo jeho přáním, abys je následoval. Náš Stvořitel nám ukázal způsob, jak lze zbavit člověka programu Antisvětla. Je to Láska, která tě vyléčí z této závislosti. Pojď se mnou, najdeme ti ženu, uzdravíš se a navážeš na skutky svého otce.“

„Není to tak, jak říkáš, Dilmunde!“ odměřeně promluvil Gordon, poté, co uklidnil koně. „Pán Ine mne před tebou a ostatními elfy varoval,“ mluvil otevřeně, neboť nyní cítil vnitřní sílu dodávanou mu Antisvětlem, která ho držela, aby odolal Dilmundovu působení. A Dilmund cítil, že ten Gordon, který před ním tady stojí, je nyní silnější.

Gordon pokračoval: „Lidé jsou slabí a energie Antisvětla je neomezená. Ale díky Pánu Inemu bude umožněno lidem z ní čerpat. To ona jim dodá moc a sílu k tomu, aby dokázali velké činy. Sám vidíš, co lidé dělají. Bezstarostně si užívají života. Co to je ale za život? Pořád si jen hrát, radovat se, milovat se, bez obav se toulat zemí, zpívat, malovat, stavět, bavit se se zvířaty, jíst byliny, užívat si vody a tak dále..., vše je tak dokonalé a harmonické, že to musí jednou omrzet. Žádné dobrodružství, žádné vzrušení, žádný strach!“ Při vyslovení posledního slova se až zalekl toho, co říká. Dilmund překvapeně hleděl na Gordona a soucitně poslouchal jeho řeč.

„Právě před tím vším chce náš Stvořitel lidi ochránit,“ pronesl Dilmund vlídně. „Sám nevíš, čeho všeho je pán temnoty schopen. Stačí, že jeho vůlí nyní pociťují lidé bolest či zimu. Copak by nebylo lepší, kdyby byli lidé stále zdraví, bez bolesti, zranění, zimy.... Ty si to nepamatuješ, ale tvůj otec to zažil. Avšak díky silám Antisvětla se podmínky pro život na Rhee lidem zhoršily. Proč jim je zhoršovat ještě víc? Co tě vede k tomu, abys tak jednal?“

„Co bylo nastoleno, již nezměníte ani vy, ani váš stvořitel,“ usmál se Gordon a pokračoval: „Přišel jsem, abych lidem ukázal, jaká vnitřní síla se v nich ukrývá, síla, kterou jim jejich stvořitel a elfové tají. Vždyť jsme byli kdysi jako vy, nebo ne?! Síla, kterou nám dodá energie Antisvětla daleko převyšší sílu, kterou je nám schopna dát energie Světla, a díky ní budeme mít odvahu překonat bolest, zimu a trápení, kterým můžeme být v průběhu našeho života vystaveni. A já jsem za to rád, neboť teprve tak si uvědomím, jak jsem silný, a jaké jsou moje možnosti. Zkoncuji se slabostí, bezstarostností a harmonií. Nic z toho již nebude mít místo na této zemi. Přežijí silnější a mocnější! Rozumíš Dilmunde?! Jedině silnější a mocnější! Jednou budu tak mocný jako ty a nebudu se tě muset bát.“

„Kdybys nebyl zasažen Antisvětlem, neměl bys důvod se mne bát. Kdybys žil v pravdě a Lásce, nebál by ses mne. Kdyby tvoje záměry byly vedeny Světlem, nebál by ses ničeho a nikoho. Nevěděl bys totiž, co to je, bát se. Je smutné, slyšet z tvých úst takováto slova. Za tvého otce ti teď říkám, Gordone, zadrž! Pojed' nyní se mnou ke správci Rhey, a pomůžeme ti zbavit se strachu a závislosti na Antisvětle.“

„Nemám zájem, Dilmunde. Jsem hrdý na svůj strach a schopnost ho překonat! Je na čase, aby skončila nadvláda elfů na Rhee. Lidé si budou sami vládnout a já se postavím do jejich čela!“ zvolal Gordon. „Takto to je ustanoveno Pánem Inem. Nestůj mi tedy v cestě, aby mohla být projevena jeho vůle. Nebo se mu snad chceš postavit?“

„Postoj Světla není s někým soupeřit, vůli Světla provází Láska a radost.“ V tu chvíli vyslal Dilmund ze svého srdce mohutný záblesk, aby prozářil vše kolem a pohltil stín kolem Gordona. Avšak Ine pozoroval toto setkání a byl to on, kdo mu vkládal do úst slova, jimiž mluvil k Dilmundovi. Proto jakmile spatřil sílu energie, kterou chtěl Dilmund změnit Gordonovův program, proměnil Gordonova koně v temnou neproniknutelnou stěnu, kterou obehnal Gordonovo tělo. A světelnému paprsku se nepodařilo stěnou proniknout.

Když to Dilmund spatřil, pochopil, že síly Antisvětla chrání Gordona a uvědomil si, že jeho schopnosti ho zastavit, jsou nedostatečné. Rázem mu vytanula na mysli Iltarova slova: ‚Vyšší záměr sleduje jiné cíle, než jsme schopni si představit. Žádná událost se neděje bezúčelně, vše má řád a svůj význam. Co se má stát, to se stane.‘ Ustoupil tedy stranou.

Gordon se rozesmál a stín kolem něho se zase postupně proměnil na koně. „Vidíš Dilmunde, neříkal jsem ti to. Svět se mění. A mým posláním je tuto změnu předat lidem.“

„Nepodařilo se mně tě přesvědčit, Gordone,“ promluvil Dilmund, „a nemohu tě ani zadržet. Přesto přijmi alespoň mé požehnání, aby, až přijde chvíle, kdy ti bude úzko a dolehne na tebe takový strach, že si vzpomeneš na Světlo, bylo to ono, kdo povede tvé další činy. Ve jménu Světla ti žehnám, aby ses rozpomenul. Jdi v pokoji.“

Byl to zvláštní pocit, který pojal Gordon při Dilmundově požehnání a na chvíli znejistěl. Kůň však již nechtěl déle čekat a vidouc volnou cestu před sebou, vyrazil vpřed.

Několik dní putovala skupina lidí, vedená Kainem na sever od místa, odkud vyrazili. Matka Země je pokaždé zásobovala potravou a vodou, každý večer měli připravené krásné místo, kde se utábořili a přesпали, aby po východu slunce opět putovali dál. Šli s nadějí, s radostí v srdci a s bezstarostností, která jim byla tak vlastní. Elfové Elfraim a Maaia je doprovázeli.

Postupně překročili několik pohoří, prošli údolím i lesy, přebrodili několik řek, aby sedmého dne odpoledne vystoupali na hřeben dalšího pohoří a spatřili rozsáhlé údolí, kterým se vinula široká řeka, mizející kdesi mezi horami vypínajícími se v dáli. V tom Kain zaslechl hlas: ‚Zastav se! Toto je zaslíbené údolí Kenaá, území, které ti dává Pán Ine do správy. Zde založíš veliké město, tak velké a mocné, že jeho sláva se bude dotýkat hvězd. Nazveš je Nód, jako nejvyšší. Tady vaše cesta končí.‘

‚Děkuji za znamení, ó, Pane, děkuji za tuto zemi,‘ pomyslel si Kain. Pak se otočil k těm, kteří stáli kolem něho, a zvolal: „Přátelé, to, co vidíte před sebou, je místo, které hledáme. Na břehu řeky vybudujeme město, které se stane domovem pro naše děti a děti jejich dětí a pro celá pokolení. Odtud vzejdou ti, kteří budou vládnout světu!“

„Sláva!“ volali všichni, kdo byli s ním. Marta objala Kaina a řekla: „Jsem šťastná a těším se na náš společný život v novém domově, Kaine! Miluji tě!“

Kain ji vzal do náruče. „Láska je krásná, Marto, ale my nyní stojíme na prahu dějin tohoto světa. Dnes zažíváš něco, co se již nebude opakovat. A tak to teď bude každý den! Každý den se stane něco

nového, něco, co jsme dosud nemohli zažít. Končí nudný život v harmonii a začíná život v dobrodružství a napětí. To je přeci úžasné!“

„Tobě se snad nelíbí náš život v Lásce a radosti, Kaine?“ zeptala se opatrně.

Ale Kain ji již neposlouchal. Vyklouzl z jejího objetí a v čele skupiny vyrazil vpřed.

V rozpacích a v náznaku smutku Marta zůstala stát na místě a sledovala, jak se ostatní s nadšením pustili za Kainem. Tu jí někdo vzal za ruku a ona pocítila přívál láskyplné uklidňující energie. Otočila se a hleděla do očí Maaie, ve kterých četla její slova: „Láska je mocná síla, Marto! Pokud vydržíš být věrná Světlu, neopustí tě.“

Během několika dní si lidé za pomoci skřítků a elfů postavili své domy. Kain si pro svůj dům zvolil místo v samotném centru města. Trvalo mu to šest dní, než byl spokojen se svým výtvořem. Ten večer padl do postele a znaven ihned usnul, aniž by se potěšil s Martou, která ho čekala.

Byl v hlubokém spánku, když se jeho tělo náhle zachvělo, neboť se mu ve snu zjevil Ine. Ten vstoupil do jeho mysli a vysílal do ní svoje sdělení: „Vítám tě, Kaine, ve tvém novém městě. Jsem rád, že jsi uposlechl hlas svého průvodce a zastavil se tady, neboť toto místo je předurčeno stát se hlavním městem celé Rhey. A budu to já, kdo ho bude chránit před všemi, kdo by ho chtěli zničit! – Nyní jsem tady, abych ti oznámil důležitou zprávu. Zítra sem přijede Gordon. Jeho jsem vyvolil, aby se stal prvním vládcem lidí! Znáš ho, byl to on, kdo tě mnohému naučil, a proto ti nařizují, abys ho i tentokrát poslouchal ve všem, co ti řekne. Budeš-li stát věrně na mé straně, i ty se staneš, po jeho smrti, panovníkem nad všemi lidmi. O to víc je ale nyní důležité, abyste společně rozmnožili rod lidí ze země Nód! Uzmeš si proto mnohé ženy a zplodíš s nimi potomky! A musí to být rychle, neboť elfové se vám v tom budou snažit zabránit. Rozumíš?!“

Kainova mysl se zaplňovala Ineho pokyny. „Ano, Pane, tvá vůle budiž mojí vůlí!“ neslo se zpět k Inemu.

„Jsem rád, že si rozumíme, Kaine,“ pokračoval Ine a na monitoru sledoval, jak vlákno Antisvětla posiluje přísun energie do Kainova těla. „Je totiž potřeba, abys Gordonovi pomohl zavést nová pravidla v tomto městě, protože ti, kteří se narodí, budou potřebovat mít dostatečnou sílu k činům, které jsou před vámi a k tomu, aby se zároveň dokázali ubránit snahám elfům vrátit vás zpět k nudnému životu. Ty jsi to již dokázal! Dokázal jsi, že máš odhodlání dosáhnout toho, čeho chceš, a nikdo tě nezastaví. Jako tě chtěl zastavit tvůj bratr.“ Při těchto slovech projel Kainovým tělem proud výbušné energie, že se málem probudil. Ale Ine ho včas zarazil a pokračoval: „Bylo správné, co jsi učinil, Kaine!“ zdůraznil. „Ačkoli se to Dilmundovi nelíbilo, já tě za tento čin chválím! Byl obdivuhodný!“ V Kainově těle se rozhořel oheň. Musela to být prudká horečka, která jej zachvátila, neboť na jedné straně slyšel pochvalná slova Ineho, který ho obdivoval za zabití bratra, na druhé straně se mu do snu vtíral Dilmund se svými slovy a světlem. Plameny ohně však hořely čím dál tím víc a spalovaly Dilmundův obraz a světlo Lásky nahradilo světlo ohně.

„Tvůj čin však musí být přede všemi utajen! O to se postarám,“ pokračoval Ine. „Je toho však mnohem víc, co ti bude svěřeno. Tvůj první důležitý úkol bude přinést lidem z podzemí oheň, Kaine! Já sám ti ho vydám! – Je totiž nutné, aby lidé začali jíst těla zvířat a získali tak jejich sílu k dalším odvážným činům. Budete lovit zvěř, opečete si její maso na ohni a budete mít potravu. Ale nejen to! Tím, že toto maso sníte, získáte sílu toho, koho jste zabili, pro sebe! – Buď proto připraven, abys věděl co konat, až přijde čas! Budu s tebou ve spojení.“ Hlas utichl a Ineho obraz zmizel. I horečka pominula tak rychle, jak vzplanula.

Kain se probudil a cítil, že něco je jinak, než bylo dřív. Postupně se rozpomínal na Ineho pokyny. V tom si všiml Marty, která vedle něho ležela a spala. ‚Je krásná,‘ uvažoval, ‚ale co když u jiných žen najde větší rozkoš?‘ přišlo mu náhle na mysl. ‚Měl by jich vyzkoušet co nejlíp, vždyť právě k tomu ho Pán Ine nabádal. Jak to jen říkal – zmocni se jiných žen. Ano, to by snad šlo, mnohé jsou v domech samy a on má teď takovou chuť do některé z nich proniknout!‘

Potichu se vytratil z domu a zamířil k nejbližšímu obydlí, o kterém věděl, že v něm žijí dvě dívky, jež se také vydaly na cestu do nového města. Vešel k nim a ulehl do jejich lože. Nebránily se, vždyť to byl jimi obdivovaný Kain.

A tak během té noci několik žen počalo Kainovým semenem, aby se naplnila Ineho vůle.

Na druhý den, právě když se Kain procházel mezi nově postavenými obydlími, příběhlo k němu několik mužů a již z dálky na něho volali: „Kaine, Kaine, spatřili jsme na obzoru jezdce na černém koni a míří sem. Kolem něho se ale rozprostírá podivný mrak, ze kterého již takto z dálky na nás doléhá tíseň.“

„To bude v pořádku,“ upokojoval je Kain, „vím, kdo to je. Zavolejte ostatní!“ poručil.

Ve chvíli, kdy kůň nesoucí Gordona procházel mezi prvními domy, shromáždili se všichni obyvatelé města v půlkruhu u Kainova domu.

Kain stál, jimi obklopen, na zápraží a mocným hlasem promluvil: „Přátelé, tento den je pro nás a naše nové město nanejvýš významný a neopakovatelný. Dnešním dnem budeme moci přivítat v našem středu člověka, který pamatuje dobu, kdy lidé žili ještě v podzemí, dobu, kdy byla lidem skryta krása života na zemi. A byl to on, kdo jediný měl odvahu se vypravit na povrch země, aby všem lidem, žijícím v podzemí, mohl přinést zprávu, že na povrchu země roste zelená tráva. Jenže za tento odvážný čin byl elfy potrestán.“ Shromážděním to zahučelo. Elfraim a Maaia byli jeho slovy zaskočení. „Není přece možné, aby Kain takto hovořil. Vždyť to bylo jinak.“ probíhalo jim myslí.

Mezitím, co Kain promlouval k lidem, donesl kůň Gordona k místu shromáždění a potichu se zastavil opodál. Přesto Gordon dobře slyšel Kainovu řeč. Ten pokračoval:

„Za tento svůj čin mu nebylo umožněno společně se všemi vystoupit na zem, ale celé věky byl odsouzen trávit svůj život pod zemí. Teprve nedávno nadešla chvíle, kdy opět spatřil krásy Rhey. Jsem ze srdce rád, že ho zde mohu přivítat. Vítej, Gordone!“ zvolal Kain a ukázal na jezdce. Všichni se s úžasem a vzrušením k němu otočili. Jejich myšlenky byly plné otázek: „člověk, který žil dosud život v podzemí, jak je to dávno, co lidé z něho vyšli.... sto, dvě, tři, stá let... kolik mu je?... jak vypadá? neuvěřitelné!“

„Nebylo to trochu jinak, Kaine?“ přerušil nastalé energie mocným hlasem Elfraim a vystoupil ze skupiny lidí. „Jak to, že nemluvíš pravdu?“

Při těchto slovech kůň zaržál, a šedý mrak, který obklopoval Gordona, se zdvihl a pozvolna se začal snášet na shromáždění. Elfraim s Maaiou okamžitě vyslali pro všechny světelnou ochranu, ale šedá mlha pomalu zahalovala každého, kdo tu stál.

Gordon seskočil z koně a jeho vzezření a postoj vyjadřovaly moc a sílu. V nastalé mlze se najednou před očima všech začaly vyjevovat krásné obrazy zobrazující Gordona jako ušlechtilého muže, krácejícího v čele obrovských zástupů, jež ho oslavovaly. Lidé na nich byli ověšení šperky a obklopení zlatem a drahými zářícími kameny. Na pozadí těchto obrazů se pak střídala krajina celé Rhey s velikými městy a nádhernými paláci. Každý, kdo sledoval tyto výjevy, byl ohromen a jakýsi hlas, promlouvající z mlhy je nabádal: „Toto je on, váš vůdce.“

Všichni rázem zapomněli na Elfraimova slova a sám Elfraim se nezmohl na slovo. Elfové ustupovali před mrakem, který dopadal na shromáždění, a jejich světelná těla se rozvíbrovala. Jedině vydáním maximální světelné energie byli schopni čelit vlně energie Antisvětla, která mrak doprovázela.

„Buďte pozdravení, přátelé,“ zvolal Gordon, potěšený tím, co způsobila síla Antisvětla. „Je nádherné opět, po tolika letech vidět šťastné a spokojené lidi, jejichž svět je plný radosti, lásky a harmonie!“ Jeho slova se vtírala do mysli lidí, kteří je vnímali jak krásnou hudbu a obdivovali je.

Gordon pokračoval: „Bylo to nelehké období, kterým jsem si prošel, ale nyní vidím, že to stálo za to. Že mohu být dnes tady mezi vámi. Že zde vidím svého přítele Kaina, se kterým jsme strávili tolik dní a nocí vyprávěním o tom, co bylo, je a co bude. On mi byl věrným druhem ve chvíli, kdy jsem objevil východ z podzemí a jedině díky němu jsem si zvykl opět na slunce, vítr i déšť a sníh. Děkuji mu za to, udělal neskutečně mnoho pro člověka, který znal jen život v temnotě!“ Odmlčel se, aby lidé mohli dobře vstřebat jeho působivá slova. Kain se usmíval, a pochopil, že přišel někdo, kdo ho ochrání před elfy.

„Ale nyní jsem zde, mezi vámi!“ pokračoval Gordon. „A je mi tady tak krásně, cítím, že jsem opět mezi svými a že zde najdu přátele i svůj domov a novou rodinu!“ A srdce žen, které uslyšely tato slova, vzplanula láskou ke Gordonovi, a ty ženy chtěly být jeho manželkami.

„Vítej, Gordone!“ zvolal Kain. „Vítej mezi námi!“ Pak se otočil k ostatním: „Přátelé, věřím, že nyní mluvím za každého z vás, když řeknu, že radostně vítám Gordona jako nového člena našeho společenství a věřím, že mu budeme víc, než jen novou rodinou!“

„Ano, vítej, Gordone, mezi námi,“ ozývalo se ze všech stran.

„Zatím bude bydlet u mne, než mu postavíme jeho příbytek.“ Otočil se zpět ke Gordonovi a řekl: „Pojď dál, příteli, přijmi mé pohostinství, abychom vše probrali. Jak vidíš, naše město nám roste pod rukama,“ usmál se.

„Děkuji ti, Kaine, za vlídné přijetí,“ řekl Gordon. „Rád se k vám připojím a pomohu, kde bude potřeba. Je tu tak krásně.“ Mlha se pomalu zvedla a slunce všechny ozářilo. Každý se najednou cítil šťastný.

Gordon nechal všechny opájet se nádherným pocitem blaženosti a přistoupil k Elfraimovi a Maaie, kteří nyní stáli mimo půlkruh a stále nedokázali pochopit, jaký vliv a jakou energii Gordon použil ke zmanipulování lidí.

„Pro elfy není v tomto městě místa,“ prohlásil k nim potichu a tvrdě.

Elfraim po těchto slovech procitnul a chtěl výrazným gestem uvést věci na pravou míru, ale Gordon pokračoval: „Zadrž Elfraime svoji snahu měnit události, které nastavili mocnější, než jsme my dva!“ Elfraim se zarazil a Gordon pokračoval: „Pán Ine mne vyslal a je jeho vůlí, aby toto město bylo mým městem. On nemá nic proti elfům, ale jeho záměrem je, aby i lidé, jako já nebo Kain, mohli žít na této zemi. A tomu nikdo, ani elfové, nemá sílu zabránit. Neboť jeho vůle je nejvyšší vůlí, které nemá smysl se stavět, jelikož každý, kdo se jí bude bránit, bude odsouzen do věčného vyhnanství. Vyříd' všem elfům – jako na nebi, tak i na zemi! Dokud bude vládnout pán Ine, je potřeba respektovat jeho vůli. On nechce, aby byli zabiti další lidé, tak jako byl zabit Abel. Anebo vy tomu chcete?“

Elfraim a Maaia se na sebe podívali. Jejich Světlo bylo obstupováno čím dál hustší temnotou.

„My přece milujeme život, Světlo a lidi, jak nám můžeš klást takovéto otázky?“

„Vidíte, myslel jsem si to. I pán Ine miluje poslušné lidi. Proto vliv, jaký na ně mají elfové, nepovažuje za vhodný. Váš svět je jinde, jděte tedy tam a pečujte o něj. Společně pak vyčkejme věci příštích. Vraťte se domů a toto město již nenavštěvujte,“ zdůraznil nakonec.

Temnota kolem elfů se rozestoupila. „Půjdeme tedy nyní,“ pronesla Maaia soucitně, „ale nemůžeme přijmout tvoje přání, aby se někdo z nás nevrátil.“

Gordon se usmál. „Byla by ale škoda, aby kvůli tomu někdo z lidí přišel o život.“